

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chène
all'ombra della quercia
in the shade of the oak tree

Magdalena Aulina

15-06-2026

«Ave Maria!

Estimat germà en el Senyor, José María, com estàs? No voldria que pensessis que estic preocupada, però en la meva pregària íntima amb la Mare, li he parlat de la teva consagració i de les teves vicissituds.

Saps què n'he après?

Que hauries d'estar ben agraït per no haver d'anar a Fernando Po.

Que ara no és el moment que hagis de fer els exercicis espirituals.

Que del diari *El Matí* hauria d'interessar-te el que del tot sigui enterament segons la voluntat de Déu.

Que et dediquis tant com puguis a donar a conèixer l'Obra... tal com et vaig dir que volia la nostra germana gran, la nostra Gemma! Si entenguessis com aquesta ànima vetlla per l'Obra. Com treballa la nostra Gemma! Almenys nosaltres hem de tenir fe i treballar amb totes les nostres forces!

[...] No tinguis por de res, José María; Jesús vol cors valents i ànimes fortes. Si només entenguessis com t'estima Jesús! Jesús t'estima tant! Abandona't a Ell! Estima'l de veritat!

És cert que jo us necessito a tots cada dia, però enmig de la meva misèria mai t'oblidaré en la meva pregària, demanant molt per tu...

L'amor del meu Déu és tan gran que el meu petit cor no el pot suportar, i he de dir-li: "Vés-te'n, Jesús! Allunya't d'aquesta ànima, [...] tingues cura d'ella i posa-la en el teu santíssim Costat i allí, en la teva font que brolla aigua viva, mai més tornarà a tenir set! Sí, vull beure d'aquesta aigua divina, estimat Jesús". Aquí tens la teva criatura, dóna-li el teu amor! No saps que soc la teva víctima? Fes-me sentir el turment de la teva preciosa Creu, que sadolla la meva ànima i alegra el meu cor. [...]

Una salutació afectuosa a tots i tu rep l'afecte d'aquesta germana petita, Magdalena».

Magdalena, després d'haver escrit a José María Boada Flaquer el 24 de gener per proposar-li la consagració a Maria, el 28 de gener de 1930 li envia aquesta altra carta des de Banyoles.

En aquest escrit es revela novament com a mare espiritual d'aquest fill estimadíssim. Mostrant-se fins i tot una mica preocupada, tal com fan les mares, li suggereix consells molt útils i pràctics. Sobretot, l'exhorta a dedicar-se tant com pugui a donar a conèixer l'Obra, considerant que això és el que vol Gemma Galgani, la "nostra germana gran". Després insisteix en l'amor: gran és l'amor de Jesús envers ell, i a tant d'amor cal correspondre amb un abandonament total.

En la seva humilitat, confessa a José María que té necessitat de tots cada dia i li confia la seva situació paradoxal: sent que l'amor de Déu per ella és tan gran que no el pot suportar, a causa del seu "petit cor". Li revela, a més, que s'ha ofert com a víctima i garant per tots els fills i filles espirituals. Amb paraules inspirades, subratlla la bellesa de la consagració feta per José M. i l'encoratja: «No tinguis por de res. Jesús vol cors valents i ànimes fortes», gairebé com si el volgués preparar per a les proves que haurà d'aguantar, precisament a causa de la seva pertinença a l'Obra.

En efecte, la vida de José María Boada va tenir un acabament dolorós però extraordinari. Greument malalt de broncopneumònia, morí el 14 d'abril de 1941 a Banyoles. En els seus darrers instants demanà amb insistència els sagraments, però el rector es negà a administrar-los-hi perquè l'Obra es trobava sota la "privació dels sagraments" per part del bisbe de Girona. Aquest, mitjançant el nunci apostòlic, havia consentit que els pogués rebre, exigint però que abans es retractés del seu vincle amb l'Obra.

Fou aleshores que José María, lúcid de ment i ferm en les seves conviccions, dictà a un notari una memòria testamentària: *«No he de retractar-me de res, perquè en consciència no crec haver-me desviat en res dels ensenyaments de la santa Mare Església... Sento que dec una gratitud especial a Déu per haver-me guiat i sostingut per camins que molt pocs comprenen, però que m'han permès d'arribar a aquest moment decisiu de la meua vida amb la seguretat del meu credo i de les meves conviccions».*

Es declarà fins i tot disposat a renunciar als consols de l'Església per tal de no traïr les seves conviccions més íntimes, oferint de bon grat a Déu la seva vida per donar un testimoniatge més gran.

A causa d'aquesta ferma declaració, li fou prohibida la sepultura al cementiri de Porqueres. Al funeral hi acudí molta gent, fins i tot autoritats civils, ja que, José María era de fet un comte i un advocat molt reconegut. Tots van quedar atònits en trobar-se enfront de les portes tancades del cementiri.

Enmig del dolor i de les penes canòniques que colpien l'Obra, Magdalena va suportar fora mida en silenci i li va oferir una sepultura a la *finca* Casa Nostra, en un racó discret anomenat "Getsemaní".

A la tomba de José María resta esculpida aquesta inscripció:

***«La teva fermesa a l'hora de la mort,
amb l'aurèola de la benaurança de la incomprensió humana,
t'haurà merescut la promesa divina que el regne del cel serà teu».***

